

Ἐκείνα τὰ τερτίγια μας κανόνες δὲν τὰ φθάνει
καὶ Δύσεως κι' Ἀνατολῆς χαλοῦνε τὰ τσερβέλα,
ἐφέτος τῆς Ἀποκριαῖς πᾶν ἡ δουλειὰς γαϊτάνι,
κι' ἡ διαμαρτυρίαὶς μας εἶναι τῶντι τρέλλα.

Ἐλάτε σεῖς οἱ Βουλευταί, ῥίκοι μας συμπολίται,
καὶ σεῖς φεσάτοι Μπέηδες καὶ σεῖς Ἰσραηλίται,
ἐλάτε τὸ Βουλευτικὸ νὰ πάρете μπαξίσι,
κι' ἐκεῖνος ὅπου πληρωθῆ
μακάριος ἄς ἐσπλωθῆ
τὰ πόδια του νὰ ἐβόη.

Ἐστὸς γέροντας ἡ ψήφος σας,
βγάλτε γι' αὐτοὺς τὸ ξίφος σας
ἀπὸ τὸ παλιοφίκαρο.

Μπάλος χορεύεται τρανός,
μ' ἐμᾶς πηδᾷ καὶ ὁ Πατρινός,
τὸ γερντοπαλλήκαρο.

Ἐμεῖς, ἐμεῖς σᾶς σώζομε ἄν ἄλλομα τῆς σφαίρας,
χορέψετε καὶ κυβερνᾷ Κουβέρνο τατραπέρατο,
ἐμεῖς βαστοῦμε τὸ γνωστὸν τῆς Ἀμαλθείας κέρας,
κι' ἔτσι μ' αὐτὸ γανώνομε τοῦ καθενὸς τὸ κέρατο.

Χορεύετε, χορεύετε,
καὶ δανεικὰ γυρεύετε,
ναπολεόνια μπόλικα κι' Ἐγγλέζικη στερελίνα
νάλθουν ἀπὸ τὰ ξένα,
καὶ μάρκ' ἂν μᾶς δανείσουνε τὰ πέρνομε κι' ἐκεῖνα,
κι' ἄς εἶναι ξεπεσμένα.

Ὅ, τι κολλήση, ἔρῃ παιδιὰ, μέσα ἄν ἄλλομα τούτη,
ποῦ τὸ χρυσάφι γίνεται κανόνι καὶ μπαροῦτι.

Κάθε μονέδα τοῦ καιροῦ
τὴν πέρνομε ἄν ἄλλομα κούτουρο
χωρὶς νὰ τὴν διαλέξωμε.

Ἐλάτε, δώστε μας λεφτά,
κι' ἄδύνατον χωρὶς αὐτὰ
γαϊτάνια νὰ ξεμπλέσωμε.

Ἐδοί, Κουβέρνο ζηλευτό,
ποῦ τοῦχ' ἡ μοῖρα του γραφτὸ
μόνο καλὰ νὰ κἀνη.

Κι' ἂν πίκρας ἤλθανε καιροί,
καὶ δίχως ζάχαρη ἔμπορει
τὴν πίκρα νὰ γλυκάνη.

Ἐμπρός σεῖς οἱ καπετάνοι
μὲ τὸ κάτωπορο μαλλί,
νὰ ξεμπλέξη τὸ γαϊτάνι,
ποῦ ἔμπεδευτήκε πολὺ.

Νὰ κι' ἐκείνου, νὰ κι' αὐτοῦ,
ποῦχει διπλωμάτη πνεῦμα,
καὶ στοῦ Γάλλου Πρασθευτοῦ
δὲν ἐπήγαμε τὸ γεῦμα,
ποῦγινε γιὰ τὸν Σεράγγ, Στρατηγὸν μὲ νταίλικι,
ὅπου τῶρα διαμένει μέσα ἄν ἄλλομα Θεσσαλονίκη.

Ἐστὸς παρόντας τοὺς καιρούς, ποῦ πεινοῦν αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι
ποῖς ζυπνός ἔμπορει ποτὲ τέτοια γεύματα ν' ἀφῆνη;
Κι' ἂν δὲν πῆγαμε σ' ἐκεῖνο, κι' ἂν φανήκαμε κουτοί,
μὰ θὰ μάθουν οἱ Φραντζέζοι
ὅτι μόνο μὲ τραπέζι
δὲν γελοιοῦνται διπλωμάται, ποῦ σκαμπάζουν κατὰ

Καὶ μᾶς ἄλλομα ἔνας κι' ἄλλος,
ποῦχει σκέφι τὴν κοιλίαν,
κι' ἐκατάλαβε κι' ὁ Γάλλος
πῶς δὲν εἶμαστε γαλιὰ.

Τραγοῦδι λιγερὸ καὶ κᾶπως ὀλιθερό.

Τούτῃς τῆς Ἀποκριαῖς, ὅπου ξεφαντόνουν ὄλοι,
κι' ὁ τῶν Ἰταλῶν Μποσδάρι
εἶπε ἄν ἄλλομα Πρωθυπουργό: γιὰ τὰ λόγια τοῦ Σοκόλη
πῶς δὲν κτύπησες ποδάρη;

Κι' ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους τοῦπε δίχως περιφρόνηση
ἔεχασα νὰ τὸ κτυπήσω... μὰ περὶ νὰ τὸ ξεχάσης; [καὶ]
Τὸ κτυπῶ συχνὰ μὲ ὀθένος,
μὰ δὲν σκιάζεται κανεὶς,
κᾶν ἀλλόφυλος καὶ ξένος,
κᾶν Ρωμηὸς ὁμογενής.

Μόνος μου καὶ δίχως στάνη
τὸ κτυπῶ μ' ἐπιμονή,
κι' ἄλλο τίποτα δὲν κἀνει
παρὰ μόνο ποῦ πονεῖ.

Κτύπη κτύπα τὸ ποδάρη
ἐκουράστηκα, Μποσδάρη,
καὶ δὲν ἔχω πιά κουράγιο διαρκῶς νὰ τὸ κτυπῶ...
μὴν προσμένης, μίο κᾶρο, τίποτ' ἄλλο νὰ σοῦ πῶ.